

VUK ŽATVA- ÚTEK Z PŠENIČNÉHO POĽA

S7 T5
L2

Toto je posledná časť príbehu.
 Prečítajte si to , potom ... Vytvorte to!

ÚTEK Z PŠENIČNÉHO POĽA

Vtedy už bolo poobede. Pšeničného poľa veľa nebolo a poľovníci trpezlivo čakali, kým sa objavia líšky.
 „Keby tam bola, už by vyskočila,“ povedal jeden zo žencov so zdvihnutou kosou. „Líška neznesie tento veľký hluk.“
 „Možno,“ povedal lesník, ktorý tam stál, „ale hlavný poľovník má stále vieru.“
 V čase občerstvenia zostal len malý roh veľkej dosky a v tomto malom kúte pod hlodavcom sa ukrývali tri líšky.
 Hovorili len očami. Nad nimi fúkal chladný vietor strachu od smrti, no nemohli sa pohnúť.
 „Ak musíš skočiť, nechodme za sebou,“ zašepkal Karak.
 „Jeden z nás môže byť voľný...“
 „Počkajme,“ povedal Vuk, „Znova sa poobzerám...“
 „Nie!“ vykrikol naraz Karak a Iny. „Zahynieš...“
 Vuk ich však nepočúval. Nerozvážne srdce starého Vuka v ňom bilo a on cítil, že by najradšej zomrel, no neskočil hlúpo a naslepo do problémov.
 Karak položil nos na zem, zavrel oči a čakal, kým smrť udrie.
 Vukova statočnosť by ho naplnila obdivom, keby sa mohol čudovať od strachu.
 Aj kosci prešli novým poriadkom a farmár si zavolať:
 „Občerstvenie ľudí!
 Strážcovia sa pozreli na hlavného poľovníka, ktorý si prehodil pušku cez rameno.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

*Poznámka môže byť:
 Myšlienkové mapy
 Tabuľkový hárok
 Kreslenie atď.*

VUK

ŽATVA- ÚTEK Z PŠENIČNÉHO POĽA

S7 T5
L2

Toto jeden histórie posledná časť .
 Prečítajte si to , potom ... Vytvorte to

„Mám prácu v dedine,“ povedal. „Dávajte si pozor, lebo nikdy neviete...“ a zatúlal sa smerom k dedine.

Keď zmizol za kopcom, aj hájníci naložili pušky na plece.

„Hlavný poľovník má v tomto čase vždy čo robiť...“

povedal jeden z nich a prižmúril oči.

„... s tým malým lahodným pivom vychladeným v ľade...“ povedal druhý.

„Ale pekná krčmárka tiež stojí za to“ povedal tretí a zatúlali sa pod veľký strom, kde sa občerstvovali kombajnisti.

„Majú pravdu,“ povedal kombajnista. „Nie je tu ani myš, nielo líška.“ Tu, páni lesníci, toto je malá slaninka. No nenechajte sa zmiast’...

Vuk vklzol späť pod kríky a triasol sa na každom centimetri svojho tela. Brána úniku sa otvorila dokorán a v očiach sa mu zablysol život...

„Odišli... Po mne... rýchlo!...“ zalapal po dychu. Karak a Iny sa naňho zamračené pozreli.

„Rýchlo,“ zasyčal Vuk, no oči mu už iskrili a ďalšie dve líšky vycítili potrebu poslúchnuť. Postavili sa ako chodci snov a vyštartovali za Vukom. Chvejúc sa cítili, že pšeničný les je čoraz ľahší, kryt koží mizne. Ich oči skúmavo tápali, a keď vyšli von, Vuk vyskočil vpred ako červený chochol...

Strážcovia veselo jedli slaninu, žartovali s dievčatami a rozprávali úžasné príbehy o líškach, ktoré uväznili, keď sa István Beke znova ozval:

„Ni, líšky!“

Všetci onemeli. Strážcovia sa ponáhľali a vyskočili, ale to všetko bolo zbytočné, pretože líšky už boli ďaleko.